

Thi det, der i Virkeligheden i sidste Instans er det afgørende her i Landet, er, hvorvidt man har Magt til at sætte sin Villie igennem eller ej.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Den ærede sidste Taler (J. Jensen, Københavns 10de Valgkreds) udtalte, at det var ganske naturligt, at Arbejdernes Krav fremsættes væsentlig fra Arbejdernes Side, men det ærede Medlem er ganske uberettiget til — efter alt, hvad der foreligger — at sætte Sagen saadan paa Spidsen, at det er andre Partiers naturlige Opgave at gøre Modstand mod, at saadanne Krav opstilles. Det svarer aldeles ikke til de virkelige Forhold. Naar det ærede Medlem ser hen til, hvad der er passeret paa Rigsdagen, vil han vide, at det ikke er saadan, og det kan ikke være det ærede Medlem ubekendt, at der i mange forskellige Forhold sker Lønningsforbedringer for at afhjælpe mindre gode Forhold, ikke paa Grund af nogen Opfordring eller noget Tryk fra Arbejdernes Side, men som en frivillig Foranstaltning fra deres Side, som udbetale Lønnen. Naar det ærede Medlem siger, at man altid i Højrepresen kan se, saa snart der er kommen en Lønningsstrid, at det er noget, man bør modsætte sig, saa svarer det heller ikke til de virkelige Forhold. Det er jo i mange Tilfælde ikke saaledes. Jeg for mit Vedkommende er saa heldig ikke at have noget som helst med nogen som helst Presse at gøre, og jeg bærer saaledes ikke heller noget som helst Ansvar for, hvad nogen Presse udtaler. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at i mange Tilfælde kan der ligge overmaade gode Bevæggrunde bagved af faglig Art, og tillige det, at Folk kan være imod en Lønningsforhøjelse, ikke paa Grund af Lønningsforhøjelsen selv, men paa Grund af det Tilbageslag, der meget let kommer efter en noget vidt drevne Lønningsforhøjelse. (*K. M. Klausen:* Det er rørende). Ja det viser sig jo, at naar vi nu komme ind i en Periode som den, vi nu have, kan en Lønningsforhøjelse meget let gaa over til at blive en Lønningsformindskelse. Naar man først er kommen paa en større Indtægt og derefter skal gaa tilbage, saa er det haardt at gøre en saadan Tilbagegang. I mange Tilfælde antager jeg, at Arbejderne have deres Blade, lige saa vel som Arbejdsgiverne have deres Repræsen-

tanter i Pressen, og det er da ikke underligt, at man der træffer en saadan Modstand. Men det er sikkert, at i mange Tilfælde er Lønnen drevet op til en større Højde, end naturligt er — ingenlunde i alle Tilfælde, men i nogle Tilfælde er det saaledes — og det kan meget let blive efterfulgt af en Reaktion, som kan blive meget byrdefuld for de paagældende. Det, jeg hovedsagelig vil gøre gældende, er, at det ærede Medlem er — efter alt, hvad der foreligger baade i Rigsdagen og uden for — ikke berettiget til at stille andre Partier op som dem, hvis naturlige Opgave det er at gøre Modstand mod, at Smaafolk faa deres Kaar forbedrede.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul-Rysensteen): Naar det ærede Medlem, som talte næstsidst (J. Jensen, Københavns 10de Valgkreds) bebrejdede mig, at jeg havde sagt, at Arbejdslønnen her var skruet op til en unaturlig Højde, staar jeg ved denne Udtalelse; det er min Mening, og just af den Grund, som det sidste ærede Medlem nævnte. Man skal ikke give et Barn for meget Hvedebrød, det kan let faa ondt i Maven, og det kommer saa an paa, om man kan stoppe Mavepinen. Man er jo nu med Arbejdslønnen herhjemme kommen saa vidt, at man kan købe alle mulige Varer ud over Agravarvarer billigere i Udlandet end her hjemme. Hvis dette Forhold fører til, at de industridrivende maa høre op med at arbejde, eller at Mestrene ikke kunne lønne Svendene længere, eller at de store Fabrikker maa tage deres Varer fra Udlandet i Stedet for herhjemme — som for Eksempel Gødningsfabrikkerne, der for Øjeblikket tage dem fra Belgien — hvad bliver der saa af Arbejderne? Tro de Herrer saa, at Kagen vil smage, naar der ikke er dansk Arbejde at faa? Det er imidlertid det, vi søge at skaffe dem, og det er det, som ogsaa jeg ønsker at virke hen til, men som vi maa frygte ikke at kunne gøre som Følge af Arbejdets Fordyrelse. Som et flagrant Eksempel skal jeg nævne, at Linnedvæveriene ere stillede saaledes, at de herhjemme maa give 4 Kroner for det, som man faar for 2 Kroner i England, hvor man jo taler om, at Arbejdslønnen er saa høj. Jeg vilde ikke have sagt dette, naar jeg ikke var provoceret dertil, men nu er det sagt og sagt med Overvejelse, og jeg gad se den, der vil modsige det med Tal. Da det imidlertid ikke hører med til denne Sag, skal jeg lade dette ligge. Derimod skal jeg takke det ærede